

עיקר תיקון השובבי"ם על ידי לימוד תורה שבע"פ:

כתב בספה"ק אוהב ישראל (פרשת ויחי ד"ה ויקרא יעקב לבניו) וז"ל: תקנו קדמונינו ז"ל להתענות ולעשות תשובה בימי פרשיות של שובבי"ם, כידוע מספרים הקדושים וכו'. ועיקר התשובה הוא על ידי תורה ותפילה וצדקה, כל אחד ואחד לפי יכולתו, ובפרט בלימוד תורה שבעל פה, ולברר הלכה בליבון וביורר יפה, בזה הוא מקבץ חלקי הטוב והניצוצין קדישין, ומברר אותן מתוך הקליפות להוציא בולעם מפייהם, בסוד "חיל בלע ויקיאנו" (איוב כ', ט"ו), וזהו עיקר התיקון של הפגם. כי לימוד תורה שבעל פה בכוונת הלב וביראת שמו יתברך הנכבד והנורא, וכל שכן מי שזוכה ללמוד תורה לשמה ממש, ועל ידי תשובה כראוי, מאסף ומייחד כל חלקי הטוב והניצוצין קדישין למקורן ולשורשן. עכ"ל.

וכן כתב בספר אגלי טל (בהקדמה ד"ה ועפ"י זה) וז"ל: ...ועפ"י יובן נחיצות הלימוד בהלכות שבת לתיקון פגם זה. כי תיקון הברית תלוי ביותר בלימוד התורה, וביותר בלימוד התורה בעיון. על פי מה ששמעתי מאדמו"ר (הרה"ק מקאצק זי"ע) בפירוש דברי הזוה"ק שעל חטא הידוע אינו מועיל תשובה, משום דתשובה היא בלב כדכתיב (ישעיה ו', י') "ולבבו יבין ושב וגו'". והפגם הוא במוח, והרי הקלקול למעלה ממקום התיקון, וכן מצאתי בספר זרע קודש. ועל כן עיון הלכה שהוא במח, וכל שכן מי שמחדש חידושים הרי התיקון גם כן במח. עכ"ל יעו"ש המשך דבריו.

ובספה"ק שם משמואל (פרשת ויחי, תרפ"א) כתב וז"ל: הנה ימי השובבי"ם ת"ת הם זמן התיקון לחטא, ויש שמתענים ועושין סיגופים, מוטב שיאמר כל אחד לנפשו מוטב להשתעבד בביתה של תורה ולצמצם את כל מעשיו ותהלוכותיו שיהיו בדרך התורה, ולא להשתעבד לתעניתים וסיגופים. כמו שהגיד זקני אדמו"ר הגדול זצלה"ה מקאצק, שההילוך בדרך התורה הוא הגדול שבסיגופים לגוף. עכ"ד זקני. ומובן שהאיש השם שכמו להשתעבד לתורה, הן ביגיעת הלימוד והן בצמצום תהלוכת מעשיו על פי דרכי התורה, מועיל יותר מכל סיגופי הגוף. עכ"ל.

ובספה"ק יסוד העבודה ח"ג פ"ה אות ז', כתב וז"ל: והקובע לו ללמוד ערך ה' שעות בלא שום הפסק דיבור בענין אחר, ובלא ענין טעימה בעלמא, ועל דרך תענית שעות, נראה לי שדבר זה הוא ענין נפלא המועיל ומזכך ומכפר ומביא אותו אדם לתשובה וכפרה מעולה. ע"כ.

ובספר שיח שרפי קודש מובא: בשם הרה"ק מסאכטשוב זי"ע אמר ליושבים אצל ה"שולחן" בזה הלשון: כשהייתי בגור אמר החידושי הרי"ם לרבי ברוך סטיטשנר, ברוך, זוכר אתה כשהיניו בקוצק מה שהיו אומרים בקוצק כי הסדרות הללו (- פרשיות של שובבי"ם) צריכים לעיין בו כבהלכה ותוספות. וסיים הרה"ק, כי מבואר בזוה"ק שאם מבררין הלכה, גם האיש נעשה מבורר בעצמו עד כאן, והיא ע"י יגיעה שאדם מייגע בו, ע"י נעשה הגוף מבורר, והימים האלה העיקר לברר בו רע מהטוב כמבואר בספרי המקובלים. ע"כ.

כתב בספה"ק תולדות אהרן (ז'טאמיר): שובבי"ם הם כמו עשרת ימי תשובה, והוא זמן שמקובל התפילה כמו בעשרת ימי תשובה.

ח. אמר הרה"ק בעל אמרי יוסף מספינקא זי"ע, ששמע מבעל צמח צדיק מו"זיניץ זי"ע כדברים האלה, כשם שבתשרי מתחיל בר"ה ויוה"כ, ולבתר כן באים סוכות לתשובה מאהבה, כן הדבר בימי השובבי"ם מתחילין לשוב מיראה, עד שבפורים קבלוהו ברצון ובאהבה ונמשך עד הפסח שהוא זמן אהבה. (אבן שתייה, מערכת צמח צדיק פ"ה אות י"א).

תפקידנו לחגוג הצלחות קטנות כגדולות, האושר הוא לא מקום שאלינו אנו מגיעים, זה לא חבילה שאנחנו מקבלים, אלא זו תוצאה של העשייה שלנו, מחשבה אחר מחשבה פעולה אחר פעולה. אנחנו לא יכולים לחכות שאראלה ממפעל הפיס תתקשר, שהבוס יגיע מחייך לעבודה ושהבעל סוף סוף ישתנה. או שהילד ייסדר את החדר.

אנחנו צריכים להתעורר ולקחת אחריות על האושר שלנו, להבין שזה בידנו ורק בידנו. ואנחנו יכולים לייצר שינוי, פעולה אחר פעולה, מחשבה אחר מחשבה, ולהתחיל בדברים קטנים.

הסיפור הזה ימחיש לנו על מה שאנו מדברים.

שח המגיד הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל: לפי מספר שנים חליתי, לא עליכם, אשפזו אותי בבית-הרפואה בלינסון. והנה הודיעו לי שהגאון רבי אהרן יהודה לייב בא לבקרני. מיד לבשתי את החלוק על בגדי בית-הרפואה וירדתי מן המטה לכבודו, וקדמתי בפתח מכיוון שלא רציתי שיטרח עבורי.

כיוון שראני בכך, אמר: "אינכם יודעים כמה אתם עשירים". תמהתי, "וכי אני עשיר, אם כן, אני מייפה את כחו של הרב להשתמש בעושרי ולהשיא את נכדי". כשראה את תמיהתי הסביר: "שמעו, הייתי כעת בקומה השמינית של חולי המחלה הידועה ל"ע שוכב שם אחד מגדולי מחזיקי התורה בדורנו, עולם התורה חייב לו הכרת הטוב עצומה. לצערי מצאתיו מוטל במטתו, במצב אנוש. כשראני אמר: "רבי, הייתי נותן חצי מרכושי עבור היכולת לרדת מהמיטה". מה אומר לכם, אילו הייתם יודעים, כמה זה חצי מרכושו, הייתם יודעים כמה אתם עשירים, שאתם יכולים לרדת מהמיטה...

הרב שטיינמן לימד את הרב גלינסקי שגם בהיותו חולה, שוכב בבית החולים, מוטל עליו להסתכל על החלק החיובי שיש לו.

מעתה נבוא ונבאר דברי חז"ל "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו בני ישראל ממצרים, שבשעה שהלכו לשאוב מים, זימן להן הקב"ה דגים".

וכך לאחר יום מפרך של עבודה היו הנשים מרחיצות בעליהן במים ומאכילות אותם דגים, ואמרו לבעליהן אני נאה ממך, ואז היו נזקקות להם וכשהגיע זמן הלידה הלכו לשדה משום הגזרה "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו" והיו יולדות בשדה התפוח שנאמר "תחת התפוח עוררתין" ושלח הקב"ה מלאכים לטפל בילדים הללו והאכילם כשם ששנאמר "ויניקהו דבש מסלע ושמן מחלמשי צור" וכשגילו אותם המצרים, רצו להורגם אך נעשה נס ונבלעו התינוקות בקרקע, הביאו המצרים שוורים כמו שנאמר "על גבי חרשו חורשים" ולא הצליחו להורגם ואחר שגדלו בצבצו אותם תינוקות ויצאו כעשב השדה שנאמר "רבה כצמח השדה נתתיך" וכשגדלו באו עדרים עדרים לבתיהם ובשעה שנגלה הקב"ה על הים הם הכירוהו תחילה שהרי בנס נולדו ובנס הקב"ה גידלם ומיד הצביעו ואמרו "זה קלי ואנוהו".

וביאר המהרש"א, שהסיבה לכך שהקב"ה זימן להם דגים, משום שדגים הם סימן לפריה ורביה.

אבל אפשר לומר רעיון נוסף, כי הדגים סמלים על עינא פקחא, כיון שאין להם עפעפיים ועיניהם פקוחות אף במים, כל הבריות בכניסתם למים סוגרים את עיניהם, שונה הדבר אצל הדגים, שמלמדים אותנו שגם בזמן של "מים רבים" - צרות שונות ומשונות, פקח את עיניך וחפש את האור והטוב שבו.

ולכן דגים ראשי תיבות "י"ג מכילין דרחמי", כי על ידי התבוננות של חיפוש הטוב באותו הרע, ממשיך רחמים על העולם.

בליל הסדר בפזמון "אחד מי יודע" מאזכרים את הדברים המיוחדים לעם ישראל, אחד אלוקינו, שני לוחות הברית, שלושה אבות, ארבע אמהות, חמשה חומשי תורה וכו', ולפתע "תשעה ירחי לידה" מה המיוחד בזה הרי כל הנשים בעולם יולדות לאחר תשעה חודשים?

אלא מובא בזוה"ק (פרשת תזריע דף מב:): איתתא מן יומא דאתעברת עד יומא דיוולדת לית לה בפומא אלא ילידו דילה אי ליהוי זכר, ועל דא "אשה כי תזריע וילדה זכר". ע"כ. והיינו, כל צפייתה של האשה בימי הריונה הוא, שתזכה ללדת זכר ותוכל לקיים בו מצות מילה.

בזה שונה אמא יהודיה משאר נשים שבעולם, שאר נשים שבעולם רואות בהריון כי מטרד וקושי, לעומת זאת אמא יהודיה תשעה חודשים אלו, הם חודשים של ציפיה לזכות להביא זכר לעולם לקיים בו מצות ברית מילה.